உபநிடத உரையாடலில் கருத்துமுதல்வாதத்தின் வகிபங்கு
The concept of idealism in the Upanishad dialogue

திரு. கு. தவசீலன் / Mr. K. Thavaseelan[1]

கலாநிதி (திருமதி). வி.பவநேசன் / Dr. (Mrs). V. Pavanesan[2]

Date of submission: 2019-05-01
Date of acceptance: 2019-07-02
Date of Publication: 2019-07-30
Corresponding author's
Name: K. Thavaseelan
Email: kumarasamythavaseelan@gmail.com

Abstract

The Upanishad forms the fountainhead of all philosophies in Indian philosophy. The term of the word 'Upanishad' literally means "To sit closer". The Upanishads are privileged and a closed discussion that happened between a Guru of a higher spiritual plane and his closely seated deserving disciple. These are considered to be the epilogue for Vedas. There are evidences found from articles authored by various researchers that they belong to the period between 8th and 5th Century BC. The notion-driven discourses, contemplations on the aspects of Brahmam, Soul, Mundanity found in various relationships such as Guru- Disciple in Gurukula Fashion, Husband-Wife, God-Devotee, Ascetic-Student found in Upanishads have formed the basis of much later philosophies such as Advaita, Visishtadvaita, Dvaita, and Saivasiddhantha. The notion that only notion is true and it is the fundamental basis for all perspectives. Therefore the world, soul, God and all Physical bodies have been built around notions. This is called notion-driven discourse. An object-driven discourse is the one which gives which gives importance to objects in its approach. It can be seen that Upanishads give more importance to notion-driven discourses. This study is carried out on the basis that all fables of Upanishads are notion-driven concurrently taking Upanishad related literatures as boundaries and also using methodologies such as comparison, description and Historiography.

Key Words: Upanishad, dialogue, Idealism, soul, Brahman, world.

அறிமுகம்

சைவத்தின் பொது நூலாகிய வேதத்தின் இறுதிப் பகுதியாக அமைந்துள்ள உபநிடதங்கள் தத்துவங்களின் ஆணிவேராகத் திகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதனால் இந்திய தத்துவ மரபின் தொடக்கப்புள்ளியாக உபநிடதத்தை சொல்வதுண்டு. அதனாலே அதற்கு ஞானகாண்டம் என்ற பெயருமுண்டு. (கிருஷ்ணவேணி, 2008, p.21) புறவுலகைப் புறம் தள்ளிவிட்டு அல்லது அதில் காலூன்றி நின்று கொண்டு அகவுலகத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற அதாவது பௌதிகத்திற்கு முதன்மை அளிக்காமல் பௌதிகத்திற்கு அப்பாலான உணர்வுகளாக அமைவது கருத்துமுதல் வாதம் எனப்படும். ஆதலால் இது அப்பாலைத் தத்துவம், பௌதிக அதீதம், மீன்மியம், புலன் கடந்த மெய்யியல் என பலவாறு அழைக்கப்படுகின்றது. (வானமாமலை, 2008, p.2).

இவை அனைத்தும் அக்கால குரு சீட பாரம்பரியத்திற்கிடையே நடந்த உரையாடல் வழி கருத்துக்கு முதன்மை கொடுத்துக்

[1] The auther is M.phil research student in the Post Gratuat studies, university of Jaffna, Jaffna, Sri Lanka, kumarasamythavaseelan@gmail.com

[2] The auther is a senior lecturer in the department of Hindu Civilization, university of Jaffna, Jaffna, Sri Lanka. vigna22969@gmail.com

கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது எவ்வாறு உரையாடல் வழி கருத்து முதல் வாதத்திற்கு முதன்மை கொடுத்துக் கட்டமைக்கப்பட்டு பிற்கால தத்துவங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது என்பதனைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் இவ்வாய்வு முன்னெடுக்கப்படுகின்றது.

ஆய்வு முறையியல்

இவ்வாய்வானது முதன்மைத்தரவுகளாக உபநிடதங்களையும், இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளாக உபநிடத தத்துவம் சார்ந்து வெளிவந்த நூல்கள், கட்டுரைகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு கட்டமைக்கப்படுகிறது. அடிப்படையில் இது விவரண ஆய்வாகவே அமைகிறது. பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களில் வரலாற்று ஆய்வு முறையும், பகுப்பாய்வு மற்றும் ஒப்பீட்டு ஆய்வு முறையியலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பொருத்தமான விடயங்களுக்கு மாத்திரம் அடிக்குறிப்பு இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

உபநிடதங்களின் மையப்பொருட்களான பிரம்மம், ஆன்மா, உலகு, கன்மம், மறுபிறப்பு சம்பந்தமாக பல்வேறு ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. குறிப்பாக நடராஜசிவாச்சாரியார் (2007) எழுதிய 'உபநிடதங்களின் சாரம்' என்ற நூலில் உபநிடதத்தில் கூறப்பட்ட தத்துவக்கருத்துக்கள் அலசி ஆராயப்பட்டுள்ளது. செ. தனபாலசிங்கம் (ஆ. இ) அவர்கள் எழுதிய 'உபநிடத சிந்தனைகள்' என்ற நூலிலே உபநிடதம் கூறும் தத்துவார்த்தக்கருத்துக்களும் அது எவ்வாறு பிற்கால தத்துவங்களுக்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது என்பன பற்றியும் சுருக்கமாக ஆராயப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் உபநிடதத்தில் கருத்துமுதல்வாதம் தொடர்பாக இதுவரை எந்தவொரு ஆய்வும் வெளிவரவில்லை. ஆகவே அதனை இவ்வாய்வு நிறைவுசெய்ய முற்படுகிறது.

ஒப்பீடுகளும் விவாதங்களும் உபநிடதம் குறித்த சிறு விளக்கம்

வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பகுதியாக விளங்குபவை உபநிடதங்கள். ஞானம் என்பது மெய்ப்பொருள் பற்றிய அறிவைக் குறித்து நிற்கிறது. இது பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், அதன் ஒடுக்கம், அதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த சக்தி, மனிதன், மனிதனது இயக்கத்திற்கு காரணமான உள்ளபொருள், இவற்றுக்கிடையே உள்ள தொடர்பு, மனித வாழ்வு, வாழ்வுக்குப் பின்னுள்ள இறப்பு, கர்மம், மறுபிறப்பு, மோட்ஷம் போன்ற பல்வேறு விடயங்களை மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்திருக்கின்றது. (கிருஷ்ணவேணி, 2008, p.21).

"உபநிஷத்" என்றால் மிக நெருக்கமாக கீழே இருத்தல் என்று பொருள்படும். இது குருவுக்கு அண்மையில் சீடர்கள் நெருங்கி இருந்து குரு கூறுகின்ற மறைஞானக் கோட்பாடுகளை சிரத்தையோடு கேட்டறிதல் ஆகும். இத்தகைய மறைஞான தத்துவக் கருத்துக்கள் அனைத்தையும் விளங்கிக் கொள்ளும் பக்குவமுடைய மாணவர்களுக்கே மாத்திரமே போதிக்கப்பட்டவை. அதனால் அதற்கு இரகசியம் என்ற பெயரும் உண்டு. (லக்ஷ்மணன், 2005,p.38).

இந்து சிந்தனை மரபில் உபநிடதம் என்ற பெயரில் உள்ள நூல்கள் இருநூறுக்கும் மேற்பட்டவை. அவற்றுள் நூற்றியெட்டு உபநிடதங்கள் பிரதானமானவை. அந்த நூற்றியெட்டிலும் பத்து உபநிடதங்களே மிக முக்கியமாகக் கருதப்படுபவை. அப்பத்துக்கும் சங்கரர் விளக்கவுரை எழுதியதாகவும் அவற்றுள் பெரும்பாலானவை புத்தர் பிறப்பதற்கு முன்பே ஆக்கப்பட்டது எனவும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். காலத்தால் முற்பட்ட உபநிடதங்கள் வசன நடையிலே உள்ளன. காலத்தால் பிற்பட்டவை செய்யுள் நடையில் உள்ளன. இவ்வுபநிடதங்களை ஆக்கியவர்கள் முனிவர்கள் என்றும் அவர்கள் தெய்வ அருள் பெற்றவர்கள் என்றும் அவர்களுள் சிலருடைய பெயர்களைத் தவிர, அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய விபரங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை என ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடுவர். (லக்ஷ்மணன், 2005, p.40). இத்தகைய உபநிடதங்களில் இடம்பெற்ற உரையாடல்களினூடாக கருத்துமுதல்வாதத்தினுடைய வகிபாகம் மதிப்பிடப்படுகிறது.

கருத்துமுதல் வாதம் ஒரு விளக்கம்

பொருளுக்கு இரண்டாவது இடம் கொடுத்து கருத்துக்கு முதன்மை கொடுக்கும் தத்துவத்திற்கே கருத்துமுதல் வாதம் என்று பெயர். (வானமாமலை, 2008, ஜீ.2) இதனை ஆத்மீக வாதம், மனம் முதல் வாதம், கற்பனாவாதம் என்று பலவாறு அழைப்பர். இது ஆன்மா, உணர்வு, மனம் ஆகியவற்றிற்கு முதன்மை தருகின்றது. உணர்வே அடிப்படை உண்மை நாம் புலன்களின் வழி அறியும் சடப்பொருளான இவ்வுலகமும் அதன் உற்பத்திப்பொருட்களும் ஆன்மாவைச் சார்ந்தே இருக்கின்றன.(வானமாமலை, 2008, p.2).

உபநிடதங்கள் கருத்துமுதல்வாதத்தை உள்ளுணர்வாகவும் மறைபொருளாகவுமே வெளிப்படுத்துகின்றன. சாதாரண விளிப்பு நிலையில் உண்மையாகத்தெரிகின்ற ஒன்று யோக நிலையிலும் ஞான நிலையிலும் பொய்மையாகிவிடுகிறது. புறக்காட்சியும் புறப்பொருளும் இல்லை ஆனால் ஆன்மா பிறவிக்கு உட்பட்டு உழல்கின்றது. ஒரு பொருள் என்பது புலன் உணர்வாக எண்ணமாக உள்ளத்துள் உள்ளது. இது பொருளோடு சம்பந்தம் அல்லது அறிவோடு ஏற்படும் சம்பந்தம் எனப்படுகின்றது. உண்மையில் உள்ளது நம் மனத்தின் எண்ணப்பிரதிபலிப்பே உலகமும் புறத்தோற்றங்களும் யதார்த்த உலகம், பிரத்தியட்ச வாழ்வு, இயற்கை ஆகிய இவை அனைத்தும் நம் கருத்தில் தான் உள்ளன என்று கூறும் வாதமே கருத்துமுதல் வாதமாகும். இதனை உபநிடத உரையாடல்கள் தொடக்கிவைத்துள்ளன. (வானமாமலை, 2008, p.2).

கருத்துமுதல்வாத அடிப்படையில் பிரம்மம்

உபநிடதத்தில் காணப்படுகின்ற கருத்தியல் ரீதியான உரையாடல்களை ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற வேளையில் குரு குலக் கல்வி முறையில் குரு சீடர்களாக தந்தை மகன், கணவன் மனைவி, கடவுள் பக்தன், முனிவர் மாணவன், கடவுள் கடவுள் எனும் உறவு நிலைகளில் கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் இடம்பெற்றன. (வரதராஜன், 2015, p.38). இவ்வாறாக கருத்து முதல் வாதத்திற்கு முதன்மை கொடுத்து உரையாடல் வடிவில் இடம்பெற்ற பிரம்மம், ஆன்மா, உலகு பற்றிய மெய்ஞ்ஞான ஆராய்ச்சி தொடர்பான சம்பாசனைகளே பிற்கால தத்துவ வளர்ச்சிக்கு முன்னோடியாக அமைந்து காணப்படுகின்றன. (கிருஷ்ணவேணி, 2008, p.30).

சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலே (அண்ணா,1957,pp.6784). உத்தலாகலருக்கும் சுவேதகேதுவுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற உரையாடலைப் பார்க்கின்ற வேளையில் பிரம்மம் பற்றிய விளக்கம், பிரம்மத்தின் சர்வ வியாபகம், பிரபஞ்சத் தோற்றம் என்பன உரையாடப்படுகின்றன. அதாவது சுவேதகேது 25 வயது வரை குருகுல வாசம் செய்தும் உண்மைப் பொருளை அறியவில்லை. அவன் தந்தையாகிய உத்தலாகலர் அதனை விளக்குகின்றார். நதிகள் கடலில் பாய்ந்து செல்கின்றன கடலில் கலந்து விட்டு பிறகு இது நான் என்று அது தன்னைப் பிரித்துச் சொல்ல முடியுமா? அது எங்ஙனம் அறியும்? அவ்வண்ணமே இவ்வுலகத்துப் பிராணிகளெல்லாம் சத்திலிருந்து தோன்றியும் அதிலிருந்து தான் தோன்றுகின்றன என்று உணரவில்லை. மேலும் எது அது மாத்திரமான சூட்சும வஸ்த்துவாகவே அதுவே நீயாக உள்ளதாய் (தத் த்வ மசி) ஒரு சின்னஞ்சிறு வித்தில் இருந்து மிகப்பெரிய ஆலமரம் உண்டாகிறது அது உண்டாவதற்கு முதல் அந்த ஆலமரம் எப்படி சிறு விதைக்குள் அடங்கியிருக்கிறதோ அவ்வாறே இவ்வுலகம் முழுவதும் ஆத்மசக்தியில் அடங்கியிருக்கிறது (இராமநாதன், 2007, p.177)

தண்ணீரில் போட்ட உப்பு என்னவாகிறது? கரைந்து கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போகிறது இருந்தும் அது அந்த தண்ணீர் முழுவதும் வியபித்திருக்கின்றதல்லவா? அதே வண்ணம் பரம்பொருள் இவ்வுலகில் மறைந்திருந்தாலும் எங்கும் வியாபித்தும் மறைந்து நிற்கிறது. ஆகவே ஆத்மா நீயும் அதுவே. கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டால் என்னவாகும்? அங்கேயே உழன்று கொண்டு இருக்க

வேண்டியது தான் இவ்வண்ணமே முன் செய்த கருமங்கள் உள் ஞானத்தை மறைத்து போகக் கட்டுக்களால் கண்ணைக் கட்டி இந்த உலகம் என்னும் காட்டில் உன்னைக் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கிறது. ஊருக்கு எப்படித் திரும்பிப் போவது என்ற வழிவகை அறியாமல் பயந்து கொண்டு மயக்கத்தில் நிக்கிறாய் உனக்கு தகுந்த ஒரு குரு கிடைத்து உன் கட்டுக்களை அவிழ்த்து விட்டால் வழி தேடி ஊர் போய் சேருவாய். என பிரம்மம் பற்றிய உரையாடல்கள் கருத்தியலுக்கு முதன்மை கொடுத்து இடம்பெற்றன. (இராமநாதன், 2007, p.228).

பிருகதாரணிய உபநிடதத்திலே (அண்ணா, 1957, pp.133 230). ஞாக்கியவள்ளிக்கும் மைத்திரேயிக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற உரையாடலும் பிரம்மம் பற்றியதாகும்.

கருத்துமுதல்வாத அடிப்படையில் ஆன்மா

கட உபநிடதத்திலே நசிகேதனுக்கும் யமனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற உரையாடல் ஆன்மா, கன்ம மறுபிறப்பு பற்றியது ஆகும். அதிலே மரணத்தின் பின்னர் ஆத்மாவின் நிலை யாது? என நசிகேதன் யமனிடம் கேட்கிறான். அதாவது உலகத்திலே ஒரு மனிதன் இறந்த பின் அவனது ஆத்மா தொடர்ந்து இருக்கிறது என சிலரும் அது தொடர்ந்து இல்லை என்று ஒரு சிலரும் கூறுகின்றனர் இதில் எது உண்மை என்று நீர் எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும் என்கிறான். அதற்கு யமன் நசிகேதா மனிதன் விரும்ப வேண்டியது என்பது ஒன்று. ஆனால் அவன் விரும்புவது வேறொன்று. இந்த இரண்டு இலட்சியங்களுமே வெவ்வேறு பயன்களை உடையவை விரும்ப வேண்டியது விடுதலை இதை விரும்புபவர்கள் இன்பமும் மற்றவர் துன்பமும் அடைகின்றனர் (சுவாமி ஆசுகோஷானந்தர், 2001, pp.4552). 'அன்னப் பறவை நீரையும் பாலையும் பிரித்து பாலை மட்டும் உட்கொள்வது போல' அறிவுடைய ஒருவன் அந்த இரண்டு இலட்சியங்களையும் பகுத்து அறிந்து முக்தியை மட்டுமே விரும்புகிறான். (சுந்தரம், 2002, p.5).

இந்த உலகம் மட்டுமே உண்மை என்று எண்ணிக் கொண்டு இருப்பவர்கள் திரும்பத் திரும்ப மரணத்தின் வலைக்குள் வந்து விழுகின்றார்கள். அண்டத்தில் இருப்பதே பிண்டத்தில் உண்டு என உணர்ந்து ஜீவன் தான் வினைகளை அனுபவிக்கிறது என்று உணர்ந்து மெய்ப்பொருளை அறிந்தவன் மெய்ப்பொருள் ஆகிவிடுகிறான். இந்த உடம்பு அழிந்தால் ஆன்மாவும் அழியும் என்று எண்ணி அறியாமையில் மூழ்கி வாழ்ந்து விட்டவர்கள் மறுபடி மறுபடி பிறவி எடுக்கிறார்கள். அவர்களுள் தோற்ற வேற்றுமைகளுக்குள் ஒரே உண்மை இருப்பதை யார் அறிகிறார்களோ அவர்கள் தான் அமைதியும் ஆனந்தமும் பெறுகிறார்கள் (சுந்தரம், 2002, p.13) என்று கட உபநிடதத்திலே யமன் விளக்கமளிக்கிறார்.

நாரதர் சனத்குமாரர் ஆகியவர் களிற்கிடையே நடைபெற்ற உரையாடலும் ஆத்மா பற்றியதே ஆகும். ஆத்மாவைப் பற்றி அறிய வந்த நாரதர் சனற்குமாரரிடம் வினாவ அதற்கு அவர் பதில் அளிக்கிறார். அளவு கடந்தது எதுவோ அதுவே சுகமாகும். வேறு செல்வத்தில் சுகம் கிடையாது. அந்த அளவு கடந்ததை நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பார்ப்பதும் கேட்பதும் அறிவதும் கரணங்களின் துணைக் கொண்டு நிகழ்கின்றன. காண்போன், காணப்படு பொருள், காணுதல் எனும் மூன்று கூறுகள் மனபோதம் என்னும் ஒரே கூறாக அமைகின்றன. புத்தியின் உச்சநிலை அகண்டமாக விரிவடைகிறது. எது அகண்டமோ அதில் பல வஸ்த்துகள் இல்லை. ஒன்று தான் உள்ளது. அதுவே அத்வைத நிலையாகும். எப்பொழுதும் ஆகாரம் சுத்தமானால் அந்தக்கரணம் சுத்தமாகும். அந்தக்கரணம் சுத்தமானால் இறைவனின் நினைவு நிலை பெறும். அந்த நினைவு நிலை பெற்றாலே உடனே இவ்வுலகக் கட்டுக்கள் அனைத்தும் தளர்ந்து போகும். பேரம்பலத்தில் உள்ளதெல்லாம் சிற்றம்பலத்தின் அடக்கம். ஆனால் அவ்வித்தையால் அறிவிழந்தவர்கள் உள்ளத்திலே உரைந்துள்ள இவ் அரிய பொக்கிஷத்தை உணர்வதில்லையே என நாரதருக்கு சனக்குமாரரின் விடை மூலம் ஆத்ம ஞானம் பற்றி எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

பிரஜாபதி, விரோஜனன், இந்திரனுக்கிடையே இடம்பெற்ற உரையாடலைப் (அண்ணா,1957,ஜீஜீ.109126). பார்க்கின்ற வேளையில் பிரஜாபதியிடம் அசுர குலத் தலைவன் விரோஜனனும் தேவர்களின் தலைவன் இந்திரனும் ஆன்மாவை அறியும் பொருட்டு செல்கின்றனர். இருவருக்கும் பிரஜாபதி சரீரமே ஆன்மா என உபதேசிக்கின்றார். இதனை ஏற்ற விரோஜனன் ஆத்மாவை உடம்பாக பூசிக்கிறான். இவ் உபதேசத்தை ஏற்க மறுத்த இந்திரன் மீண்டும் பிரஜாபதியிடம் கேட்டு அவர் காண்பது கண் அன்று. கண்ணைக் கருவியாகக் கொண்டு காண்பது ஆன்மா. பேசுவது நாக்கு அன்று. நாக்கைக் கருவியாகக் கொண்டு பேசுவது ஆத்மா. கேட்பது காது அன்று. காதைக் கருவியாகக் கொண்டு கேட்பது ஆன்மா. எண்ணுவதும் ஆத்மாவே மனத்தையே கண்ணாகக் கொண்டு தியானத்தில் மூழ்கிப் பரமாத்மாவைக் கண்டு பரமானந்தம் அடைவதும் ஆத்மாவே சுருக்கமாச் சொன்னால் சரீரம் வேறு ஆன்மா வேறு எனக் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு உபநிடதங்களிலே பௌதிகத்திற்கு கடந்த விடயங்களுக்கு காரண காரிய அடிப்படையில் கருத்தியலுக்கு முதன்மை கொடுத்து உரையாடப்பெற்ற பிரம்மம், ஆன்மா, உலகம், கன்ம மறுபிறப்பு, விடுதலை போன்ற விடயங்கள் பிற்கால தத்துவ வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

உபநிடத உரையாடல்களும் பிற்கால தத்துவங்களும்

உபநிடதத்திற்கு பிற்பட்ட காலங்களில் தோன்றிய இந்து தத்துவங்களுள் முதன்மையானதாக வேதாந்தமும், சைவசித்தாந்தமும் விளங்குகின்றன. அவற்றிற்குரிய அடிப்படையான கருத்துக்களை கருத்துமுதல்வாதத்தின் வழி அமைந்த உரையாடல் மூலம் உபநிடதங்கள் தன்னகத்தே கொண்டு காணப்படுகின்றன.

உபநிடத மகாவாக்கியங்களே மூவகை வேதாந்தங்களுக்கும் வித்திட்டன. சங்கரரின் அத்வைதம் உபநிடதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஏகம் சத், தத்துவமசி, அகம் பிரம்மம் அஸ்மி, அதாவது ஒரு பரம்பொருள் கொள்கையையே அத்வைத வேதாந்தமானது. சங்கரர் உபநிடதம் பற்றிய விளக்கத்தைத் தரும் போது ‘அஞ்ஞான இருளைப் போக்கும் பிரம்ம ஞானம்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார். (லக்ஷமணன், 2005, p.328). உள்பொருளாகிய பிரம்மத்திற்கு நிற்குண, சற்குண நிலையைக் குறிப்பிட்டு உபநிடதம் விளக்கியது போல சங்கரரும் பிரம்மத்திற்கு நிற்குணம், சற்குணம் எனும் இரு நிலையைக் கொடுத்து நிற்குண பிரம்மத்திற்கே முக்கிய இடமளிக்கிறார்.

இராமானுஜரின் விஷ்டாத்வைதக் கோட்பாடும் உபநிடதங்களில் ஆராயப்பட்ட விடயங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. (கிருஷ்ணவேணி, 2008, p.31). பிரம்மத்தின் விசேட இயல்புகளாக ஆதியானது, அனைத்திற்கும் அடிப்படையானது, சொல்லால் விபரிக்க முடியாது, சத்தியம், ஞானம் முதலியன இதன் இயல்புகளாகும். அதனை இராமானுஜர் உபநிடதங்களின் அடிப்படையில் விளக்கி ஈஸ்வரனுக்குரிய பண்புகளாக அதாவது பிரம்மம் உண்மைப் பொருள், பரிபூரண குண பூரண அநாதியானவன், எங்கும் நிறைந்தவன், அந்தர்யாமி, அண்ட சராசரங்களை இயக்குபவன், எல்லாவற்றையும் மீண்டும் ஒடுக்குபவன் என இனங்காட்டினார்.

மத்துவரின் துவைதக் கோட்பாடு பிரம்மம், ஆன்மா பற்றிய சிந்தனைகள் உபநிடத உரையாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுச்சி பெற்றன. (கிருஷ்ணவேணி, 2008, p.31) குறிப்பாக மூவகை வேதாந்திகளும் உபநிடதங்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதியமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆன்மா தானே பிரம்மம் என அறிவதற்கும் பிரம்மத்தை அடைவதற்கும் தன்னைப் பீடித்துள்ள அவத்தை நீங்குவதற்கும் உபநிடதங்களில் குரு சீடனுக்கு ஞான மார்க்க நெறியினை எடுத்துக் கூறியமையை அடியொற்றி வேதாந்திகளும் சித்தாந்திகளும் ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கான வழிவகைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றனர். (சிவஞானபோதம், 8ஆம் சூத்திரம்).

சைவசித்தாந்தத்தில் பிரம்மம் பதி எனப் போற்றப்படுவதற்கும் அதற்கு தடத்த சொருப இலக்கணம் என இயல்புகள் அமையப் பெறுவதற்கும் உபநிடத உரையாடல்களும் விசாரனைகளும் அடிப்படையாக அமைந்தன. சைவசித்தாந்தம் உரையாடல்கள், விசாரணைகளின் வழி வந்த உபநிடத மகாவாக்கியங்களை ஏற்று தமது தத்துவக் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றது(கிருஷ்ணவேணி, 2008, p.31).

இவ்வுபநிடதங்களில் காணப்படுகின்ற கருத்துக்கள் சைவசித்தாந்த தத்துவ வளர்ச்சியில் எவ்வகையில் இடம்பெற்றுள்ளது என்பதை மெய்கண்ட சாத்திரங்களின் மூலம் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. குறிப்பாக வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்கள் முழுவதையும் அங்கீகரித்து வேதாந்த உண்மைகளை தெளிவு செய்வது சிவாகமமாகிய சித்தாந்தம் ஒன்றே ஆகும் என்பதனை உமாபதி சிவாச்சாரியார் தனது சிவப்பிரகாசப்பாடலிலே எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

'பிரிவரும் அத்துவிதமாகும் சிறப்பினதாய் வேதாந்தத்

தெளிவாம் சைவசித்தாந்தத் திறன் தெரிக்கலுற்றான்'

(திருவிளங்கம், 1974, p.12)

உபநிடதங்கள் தத்துவமஷி நீயே அது அதாவது நீயும் பிரம்மமும் ஒன்று என்கிறது. சைவசித்தாந்தம் இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறது. உபநிடதம் எடுத்தவுடன் நீயே அது என்றால் பாமர மக்களுக்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. அதனால் சித்தாந்தம் அறிவால் குறைந்த ஆன்மாக்களையும் பல வழிகளிலும் அழைத்துச் சென்று சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற வழிகளைத் தாண்டிச் சென்று பரம்பொருளும் ஆன்மாவும் முக்தி நிலையில் இரும்பைக் காந்தம் அணைப்பது போலவும், தீயானது இரும்பை தன்வயமாக்கி வைத்திருப்பது போலவும், நீரோடு கலந்து உப்புப் போலவும் அத்துவிதமுறையில் கலந்திருக்குமென எடுத்தாள்கின்றது. (சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், 2010, பாடல். 321.)

வேதாந்தம் உள்ளது ஒன்று என்ற கொள்கையை நிலை நாட்டும் பொருட்டு பிரம்மம் ஒன்றே உண்மைப் பொருள் என்று கூறுகின்றது. ஆனால் சித்தாந்தம் உள்ளது ஒன்று என்ற உபநிடத மகாவாக்கியத்திற்கு பிரம்மம் ஒன்று அதற்கு வேறாக பிரம்மம் இல்லை. ஆகவே பிரம்மம் என்ற வேறு ஒன்று இல்லை. ஏனைய பொருட்கள் இருக்கின்றன. அவை ஆன்மா, உலகம் என்பன. என முப்பொருள் உண்மையைக் கூறி உலகை ஆன்மா அனுபவிக்கச் செய்து இறுதியில் சிவத்தன்மையை ஆன்மா அடையும் நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றது.

வேதாந்தம் அகம் பிரம்மாஷ்மி நானே பிரம்மம் என்கிறது. சித்தாந்தக் கொள்கைப்படி ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாகின்றது.(லக்ஷ்மணன், 2005, ஜீ.393). சரீரத்தைச் சார்ந்து இருக்கும் போது சரீர வண்ணமாக இருக்கின்றது. பக்குவம் வந்த காலத்து பிரம்மத்தைச் சார்ந்து பிரம்ம வண்ணமாய் இருக்கின்றது. எப்படி சரீர வண்ணமாய் இருக்கும் போது சரீரம் ஆகாது ஆன்மா இருந்ததோ அதே போன்று பிரம்ம வண்ணமாய் இருக்கும் போது அது பிரம்மம் ஆகாது. இதுவே சித்தாந்திகளின் பாடல்களில் தெளிவாக்கப்படுகின்றது. (இருபா இருபஃது, 2003, p.257). வேதாந்தம் நானே பிரம்மம் என்று கூறுவதுடன் மாத்திரம் நின்று விடுகின்றது. நான் என்பது சரீரம் அன்று பிரம்மம் அன்று அது ஆன்மா இதனையே சித்தியார் 'கண்ட இவையின் மேல் நான் காரைத் கழிபரமும் நான்னல்லேன்'. (சிவஞானசித்தியார் (சுபக்கம்), 2010, பாடல். 298). என்று கூறுகின்றது.

உபநிடத உரையாடல்களில் ஆன்மா பற்றி குறிப்பிடுகின்ற போது ஞாக்கியவல்லியார் ஆத்மனின் இயல்பை 'நேதி நேதி இதுவன்று இதுவன்று' என எதிர் மறையில் குறிப்பிடுவதனை பிருகதாரணிய உபநிடதத்தில் காணலாம். (அண்ணா, 1957, p.216). 'உடலில் நின்றும் இந்திரியங்களில் நின்றும் உடலில் செயல்களில் நின்றும் மரணத்தில் நின்றும் வேறான பொருளே ஆத்மா' என சாந்தோக்கிய உபநிடதம் குறிப்பிடுகின்றது. (அண்ணா, 1957, pp.118

121). இதனை சிவஞானபோதம் மூன்றாம் சூத்திரம்

‘இலது உலது என்றலின் எனதுடல் என்றலின் ஐம்புல ஒடுக்கம்ஞ்ஞ்..

...மாயா இயந்திரத் தனுவினுள் ஆன்மா’ *(சிவஞானசுவாமிகள், 1936,* p.*ஙகரு)*

எனக் குறிப்பிடுகின்றமை நோக்கத்தக்கது.

உபநிடதங்கள் ஐந்து வகையான கவசங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றன. அதாவது அன்னமய கோஷம், பிராணமய கோஷம், மனோமய கோஷம், விஞ்ஞானமய கோஷம், ஆனந்தமய கோஷம் பற்றிக் கூறுகின்றதது *(பொன்னையா, 2007,* p.*23).* இதனையே சைவசித்தாந்தம் ஆன்மா ஐந்து வகையான கோஷங்களை உடையது. இவ் ஐவகைக் கோஷங்களோடு கூடிய நிலையில் சார்க்கிரம், சொர்ப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் எனும் ஐந்து அவத்தைகள் ஏற்படுகின்றது என்று கூறுகின்றது.*(ஞானகுமாரன், 2012,* p.*47).*

உருத்திரன் என்ற தெய்வத்தை விளக்கும் வகையில் கடவுள் பற்றிய முழு அம்சமும் சுவேதஸ்வர உபநிடத உரையாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாத் திசைகளிலும் பார்வையை உடையவன், இவனுடைய கரங்கள் எங்கனும் அசையக் கூடியவை. அவனே ஆணும் பெண்ணும் நீரில் தீயில் தாவரத்தில் பழத்தில் எல்லாம் உரைகின்றான் என பல்வகையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. *(பொன்னையா, 2007,* p. *8587).* இதுவே சைவசித்தாந்தப் பதிக் கோட்பாட்டுக்கு முன்னோடியான கருத்துக்களாக விளங்குகின்றன. மேலும் சுவேதாஸ்வர உபநிடதத்தில் கடவுள் பசுபதி எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. *(பொன்னையா, 2007,* p.*111).* இது சைவசித்தாந்த பதி பசு என்ற அடிப்படைக் கொள்கைக்கு முன்னோடியாக அமைந்துள்ளது. சுவேதாஸ்வர உபநிடதத்தில் வருகின்ற ‘பாஷ’ என்ற சொல் சைவசித்தாந்தம் கூறும் பாசத்திற்கான முன்னோடி ஆகும் என்ற வகையில் சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்ற முப்பொருள் உண்மைக்கு சுவேதாஸ்வர உபநிடதம் அடிப்படைக் கருத்தை விளக்கியுள்ளது. *(பொன்னையா, 2007,* pp.*88 91).*

உபநிடதங்களில் இறைவன் பல்வேறு சக்திகளோடு தொடர்புபடுகின்ற அம்சம் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்டுகின்றது. *(கந்தையா, 1998, ஜீ.52).* இச்சக்தியின் தொடர்பு சைவசித்தாந்தத்தில் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன.

‘தன்னிலமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தரும்

சக்தி பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்’

(ஸ்ரீ உமாபதி தேவநாயனார், 1953, p.*4)*

எனும் திருவருட்பயனுடைய பாடலடி உபநிடதங்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது.

உலகைக் குறித்து உபநிடத உரையாடல்களிலும் விசாரனைகளிலும் உலகம் பிரம்மத்தில் நின்று உண்மையில் வெளிப்பட்டது என்ற கருத்து தோன்றின. *(லக்ஷ்மணன், 2005,* p.*56).* இதனையே சிவஞானபோதம் *‘....தோற்றிய திதியே ஒடுங்கிமலத்துலதாம்......’ (சிவஞானபோதம், 1 ஆம் சூத்திரம்)* என்கின்றது. இங்கு திதி என்பது உள்பொருள் என்பது பொருளாக அமைகின்றது.

பந்த நிலையில் பொருட்கள் பலவாகவும் முத்தி நிலையில் பொருள் ஒன்றாகவும் இருப்பது உபநிடதம் கண்ட உண்மை ஆகும். ஆன்மாக்களுக்கு இப்பொழுது உள்ள நிலை பந்த நிலை மாறுதல் அடைகின்ற நிலை அறிவு சுத்தமான அறிவு அன்று ஆன்மாக்களுக்குச் சீவத்துவம் போய் சிவத்துவம் பிறக்கும் நிலையில் நித்தியமான நிலை ஏற்படுகின்றது. அறிவு சுத்தமான அறிவாகும். முத்தி நிலையில் சீவன் தன்னை சிவனாய் காணும் இதனை ‘யாவையும் சூனியம் சத்தெதிர் ஆதலின் .....’ *(வேங்கடாச்சலபதி, 1999,* p.*46)* என சிவஞான போதம் கூறுகின்ற பாடலடியானது சிவத்திற்கு எதிரில் இரண்டாவது பொருள் எதுவும் இல்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவ்வகையில் பந்த நிலையில் பொருள் பலவாதலும் முக்தி நிலையில் பொருள் ஒன்றாதலும் எனும் உபநிடதம்

கண்ட உண்மையினை ஐயுற்று வினாவிடை செய்து தெளிந்து கூறியதே சைவசித்தாந்தம் ஆகும்.

சுவேதாஸ்வர உபநிடதம் பக்தி பற்றி வற்புறுத்திக் கூறுகின்றது. குறிப்பாக ஞானத்தோடு பக்தியும் யோக நிலைக்குத் தேவை என்ற கருத்து வற்புறுத்தப்படுகின்றது. பக்தியானது கடவுளிடம் மட்டுமன்றி குருவிடமும் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறது. (பொன்னையா, 2007, p.167). சைவசமய தத்துவத்திலே எல்லாப் பிரிவுகளும் குருவின் முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்தியிருப்பதற்கு மூலம் உபநிடதம் ஆகும். இறைவனே குரு வடிவமாக மானிட சட்டை தாங்கி எழுந்தருளி உயிர்களை எல்லாம் ஆட்கொண்டு அருளுகின்றான் என்பது சைவசித்தாந்தக் கொள்கை.(திருவருட்பயன், குறள் 5 8). எல்லாம் வல்ல சிவன் திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மர நிழலில் குரு வடிவம் கொண்டு மாணிக்கவாசகரை ஆட்கொண்ட திறத்தினை மெய்கண்ட தேவர்

‘ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்து எனத்

தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தி விட்டு

.............’ (சிவஞானபோதம், 8 ஆம் சூத்திரம்)

என்று சிவஞானபோதத்தில் எட்டாம் சூத்திரத்தில் கூறியுள்ளார். திருவருட்பயன் ‘அருளுரு நிலை ‘ என்னும் அதிகாரம், பக்தியானது கடவுளிடம் மட்டுமன்றி குருவிடமும் செலுத்த வேண்டும் என்னும் உபநிடதக் கொள்கையில் தெளிவாக அமைகின்றது. இவ்வகையில் உபநிடதங்கள் கூறுகின்ற தத்துவ சிந்தனைகள் பிற்பட்ட கால சைவசித்தாந்த மெய்கண்ட சாத்திரங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன எனலாம். மேலும் உபநிடதங்களில் உரையாடல்களின் வழி பெறப்பட்ட கன்மம், கன்மமறுபிறப்பு பற்றிய சிந்தனைகள் சைவசித்தாந்தத்தில் கன்மம் பற்றிய கோட்பாட்டுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. (சிவப்பிரகாசம்,பாடல்.29).

உபநிடதங்களே சாங்கியம், யோகம், மீமாம்சை, நியாயம், வைசேடியம் ஆகிய ஐவகைத் தரிசனங்களுக்கும் அடிப்படையாகின. (ஜெயமோகன், 2009. P.64). ஆத்மவாதிகளும் தமது கொள்கையை வலியுறுத்துவதற்காக உபநிடதங்களையே எடுத்தாள்வர்.

பிரஸ்த்தான திரயத்தில் ஒன்றாக விளங்கும் உபநிடதங்களின் விளக்க உரையாகவே பிரம்ம சூத்திரம் அமைய உபநிடத சாரமாக பகவத்கீதை அமைகிறது. உடல் வேறு ஆன்மா வேறு என்பதனை விளக்கும் வகையில் கட உபநிடத்தில் கூறப்பட்ட கருத்தை அதாவது வண்டியில் கட்டப்பட்ட குதிரை போல ஆன்மா உடலில் கட்டப்பட்டுள்ளது என்னும் கருத்தையே பிற்கால பகவத் கீதையில் கிருஷ்ணரால் கூறப்பட்டுள்ளது. உபநிடதங்களாகிய பசுக்களில் இருந்து பெறப்பட்ட பாலே பகவத்கீதை என இராதகிருஷ்ணர் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

பிற்கால அறிஞர்கள் பலர் தமது தத்துவக்கோட்பாடுகளை உபநிடதங்களில் இருந்தே கையாண்டுள்ளனர். உதாரணமாக இராஜராம் மோகன்ராய், ஜயானந்த சரஸ்வதி, விவேகானந்தர், காந்தி, பாரதி ‘மண்ணும் உபநிடத நூல் எங்கள் நூலே’ (சுந்தரமூர்த்தி, 2009, p.18). எனப் போற்றியுள்ளனர்.

முடிவுரை

எனவே உபநிடதத்திலே உரையாடல்கள் மூலம் கருத்துமுதல்வாத வழி அமைந்த பிரம்மம், ஆன்மா, உலகம், கன்ம மறுபிறப்பு முதலிய தத்துவங்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அந்த ஆராய்ச்சி செல்நெறியிலே பிற்காலத்தில் தத்துவங்கள் வளர்ச்சி அடைந்து கோட்பாட்டுத் தளத்திற்குச் செல்வதற்கு கருத்துமுதல்வாத உரையாடல்கள் அத்திவாரமாக அமைந்தன என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை எனலாம்.

References

Anna (uraiyasiriyar). (1957). *Upanidhathasaaram.* Chennai: Sri Ramakirushnamadam.

Iramanadhan, V. (2007). *Upanishadam Pesum Unmaikal*. Chennai: Sri Hindu Publication.

Janakumaran, N. (2012). *Saiva Siddhanta Thelivu*. Jaffna: Thoondi.

Kandhaiya, M. (1998). *Saivasidhanta Nokkil Kailasapathi Smiruthi*. Sri Lanka: University Of Jaffna.

Kirushnaveni, A. N. (2008). *Saivasiddhantam oor arimukam*. Colombo: Semamadu Pathippakam.

Lakshmanan, K. (2005). *India Thaththuva Janam*. Chennai: Palaniyappa Pirathars.

Nadaraja Sivachchariyar. (2007). *Upanisadankalin saaram*. India: Narmatha Pathippakam.

Ponnaiya, A. (2003). *Irupa Irupakthu*. Chennai: Saivasiddhanta Nootpathippu Kalakam.

Ponnaiya, I. (uraiyasiriyar). (2007). *Suvedasvaram (Moolamum Uraiyum).* Colombo: Kumaran Puththaka Ellam.

Radhakrishnan, S. (1971). *Indian Philosophy.* London: Allen and Unwin.

Sivajanasuwamikal. (1936). *Sivajanapodham*. Chennai: Saiva Siddanta Makasamaajam.

Sri Umapathuidhevanayanar. (1953). *Meikandasaaththiram*. Thiruvavaduthurai: Thiruvavaduthurai Aadhinam.

Sundharam, P. (2002). *Kadopanisath*. Chennai: Vanathi Pathippakam.

Suntharamoorthi, I. (eds). (2009). *Parathiyar Kavithaikal*. Chennai: Paavai Puplication.

Suwami Asukoshanandhar. (2001). *Kado Upanishadam*. Chennai: Sri Iramakirichna Madam.

Thanabalasingam, S. *Upanidhatha Sinthanaikal*. Jaffna: Sanmukanaatha Achchakam.

Thiruvilangam, M. (uraiyasiriyar). (1974). *Sivappirakasam.* Jaffna: Koodduravu Tamil Vitpanaik Kalakam.

Thiruvilangam, M. (uraiyasiriyar). (2010). *Sivajanasiththiyaar Supakkam*. Jaffna: Sivathondan Sapai.

Vanamaamalai, N. (trans.). (2008). *Uyirin Thotram*. Chennai: New Censari Puk House.

Varatharajan, K. (2015). *India Thaththuva Tharisanam.* Chennai: Barathi Puththakaalayam.

Vengadachchalapadhi, A. (1999). *Sivajanapodha urai*. Chennai: Kalloori Valakam.

Vethanathan, M. (pathippu). (2009). *Sivajanapodha Sitturaiyum Vilakkamum*. Jaffna: Saiva Siddhanta Aaivu Niruvanam.